

stigelse, men der lægges ogsaa visse Baand paa dem, der overtage disse Huse, Baand, som ganske sikkert kunne være til nogen Gene, men som jeg indrømmer, det er nødvendigt at lægge paa dem, men som dog forringer disse Huses Værdi for Ejerne. Ogsaa af den Grund er det en Nødvendighed, at de faa Begunstigelser.

Scharling: Jeg vil blot spørge den ærede Ordfører, om han virkelig mener, at Landarbejdere, der ere i Besiddelse af 600 Kr., ere saa velstaaende, at der ingen Grund er for Staten til at gøre noget for dem, og til at give dem Adgang til at komme i Besiddelse af Jordlodder. Jeg for mit Vedkommende er af en anden Opfattelse.

Landbrugsministeren (A. Hage): Da Sagens Skæbne jo i Virkeligheden er afgjort, vil jeg finde det ørkesløst nu at komme ind paa Detailler i Loven. Lige saa lidt har jeg Opfordring til at komme ind paa en Diskussion om, hvorledes Lys og Skygge skal fordeles over for det beklagelige Resultat, at Fællesudvalget ikke er kommet over ens om et fælles Forslag med Hensyn til Lovforslaget. Dog kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at det forekommer mig, at den ærede Ordfører tog for meget af Lyset for sig og sit Parti og vilde lægge al Skyggen over paa det andet Parti. Det er jo ikke godt muligt for dem, der ikke have deltaget i Fællesudvalgets Forhandlinger, at vide, hvad der er sagt der, og hvilke Forhandlinger der er foregaaet der, men naar den ærede Ordfører gentagne Gange bemærkede, at der ikke forelaa et eneste Tilbud fra Landstingets Side, saa forekommer det mig dog, at naar man læser Betænkningen igennem — den Betænkning, som den ærede Ordfører selv har underskrevet — saa faar man det Indtryk, at der fra begge Sider er gjort alvorlige Forsøg paa at nærme sig hinanden. — Naar den ærede Ordfører omtalte som et Moment, der for ham havde haft nogen Betydning, hvad jeg vilde acceptere eller ikke vilde acceptere, saa er den ærede Ordfører ganske uberettiget til at lade sig influere af min eventuelle Stilling, saa længe han aldeles ikke har konfereret med mig om den. Jeg kan heller ikke undlade at gøre den Bemærkning, at naar den ærede Ordfører vedblivende taler om, at Lovens Opgave er at hjælpe de gifte og uformuende Arbejdere, saa komme vi dog her lidt for langt fra den oprindelige Tanke med Loven. Den ærede Ordfører

synes nemlig aldeles at have glemt et Moment, som for mig er et meget væsentligt Moment, nemlig Sparsommeligheden. — Jeg kan i øvrigt slutte mig til den ærede Ordførers Beklagelse af, at man ikke er naaet til et Resultat, og jeg beklager det saa meget mere, som det forekommer mig — jeg gentager det — at man var kommen hinanden saa nær, at man maatte kunne være kommen til et Resultat med Hensyn til dette Lovforslag. Da det nu imidlertid ikke er sket, agter jeg, som sagt, ikke at komme ind paa de forskellige Detailler, men skal kun gentage min Beklagelse over det negative Resultat, man er naaet til.

Scavenius: Det er blot en ganske kort Bemærkning, jeg ønskede at gøre over for den ærede Ordførers Udtalelse, der, som den højtærede Minister bemærkede, jo ganske vist lod skinne igennem, at han lod al Skyggen hvile paa Landstinget. — I øvrigt sagde jeg for mit Vedkommende, at Skylden laa begge Steder. Der er imidlertid et Punkt, som selv den ærede Ordfører betegnede som det, hvorpaa Loven strandede, nemlig Spørgsmaalet om, hvor meget Landarbejderen skulde yde, og det er her, der fra Flertallets Side her i Tinget ikke er gjort noget Skridt.

Ordføreren (N. Pedersen): Den højtærede Minister udtalte, at jeg havde sagt, at der fra Landstingets Side ikke forelaa noget Forslag. Dette er ogsaa ganske rigtigt og fuldstændig i Overensstemmelse med, hvad der foregik i Fællesudvalget. At Landstinget ikke var uvilligt til Imødekommen, det udtalte jeg for øvrigt bestemt, idet jeg henviste til og oplæste den Del af Betænkningen, som nu ogsaa den højtærede Landbrugsminister hentydede til. Jeg var altsaa ikke i Tvivl om — og intet af Medlemmerne var i Tvivl om, at det nævnte Forslag var Landstinget villigt til at gaa med til; det tror jeg ikke, man kan bebrejde mig, at jeg ikke har meddelt. Naar den højtærede Minister sagde, at vi fra vor Side ikke burde lade os bestemme af Ministerens Standpunkt, saa længe der ikke var konfereret med ham, saa er det heller ikke fra vor Side, at Udtalelserne i saa Henseende ere komne. Jeg nævnede bestemt, at det netop var fra Landstingets Side, at man fremhævede i Fællesudvalget, at selv om vi kunde enes med Landstinget, vilde det jo dog efter de bestemte Udtalelser, der vare fremkomne fra den højtærede Minister, næppe lykkes os at overvinde den højtærede Ministers Modstand mod en